

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

12 Ocak 2026

Sayı: 321

Fiyatı: 50 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Asgari ücret: sefalet ücreti

Yaklaşık 8.5 milyon emekçiyi direk ilgilendiren asgari ücret, ve yüzde 10 fazlası ve altında ücret alan emekçinin yüzde 53.2'sini ilgilendiren asgari ücret, 25 Aralık 2025'te tek taraflı olarak hükümet ve ona bağlı kurumlar tarafından kararlaştırıldı.

Milyonlarca emekçinin sabırsızlıkla beklediği asgari ücret Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan'ın düzenlediği basın toplantısında duyuruldu. "2026 yılı Asgari Ücret Tespit Komisyon'unda işçi ve işveren kesimleriyle sosyal diyalog zemininde bir araya gelmeye hassasiyet gösterdik. Komisyon çalışmaları neticesinde 2026 yılı asgari ücret miktarı yüzde 27 artışla net 28.075 Türk Lirası olarak belirlenmiştir."

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Emekçi ve yoksulları ilgilendiren enflasyonun yüzde 50-60 civarlarında olan bir ortamda emekçilere uygun görülen asgari ücret zammı sadece yüzde 27 ile sınırlı kaldı ve böylece net asgari ücret 28 bin 75 TL'yı geçmedi. Yani bu yeni asgari ücret açlık sınırı olan 30 bin 143 TL'nin 2 bin 68 TL gerisine düşmüş durumdadır.

Şunu hatırlatmakta yarar vardır: asgari ücret temel olarak emekçileri ilgilendirdiği için bu konuda esas söz sahibi olması gerekenler emekçi temsilcileri olmalıdır. Ama asgari ücretin ne kadar olacağına karar veren hükümet yetkilileri ve ona bağlı olan kurumlardır. Sarı sendika olan Türk-İş bile bu süreçte katılmamıştır. Ama tüm bunlara rağmen hükümet yetkilileri, "sosyal diyalogdan" söz ettiler!

Bu asgari ücretin emekçiler için ne anlama geldiğini anlamak için temel ölçü bu ücretle bir işçi ailesi normal bir yaşam sürdürebilir mi? Bırakın bir normal yaşamı, bu ücret DİSK-AR'ın son verilerine göre dört kişilik bir aile için açlık sınırı olan 30 bin TL seviyesinin bile altında kaldı. Yoksulluk sınırı ise 80 bin TL'ye yaklaşmıştır.

Emekçilerin temsilcisi kesinlikle olmayan AKP hükümeti tamamen patronların hizmetinde olduğu için ücretlerin ve sosyal transferlerin sınırlandırılması yoluyla iç talep baskılandırmaktadır. Bunu ise haklı çıkarmak isteyen hükümet "enflasyonla mücadele" bahaneleriyle işçi sınıfının satın alma gücünü düşürmekten hiç de çekinmemektedir. Ayrıca, uyguladığı vergi politikası da gelir adaletini sağlamak yerine "emekçiden alıp patronların cebine aktardığı için", emeğin satın alma gücünü düşürüyor.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı 2026 yılı emekçiler ve yoksullar için çok zor bir yıl olacaktır. Düşük ücretler, her geçen gün reel olarak erimeye devam eden emekli maaşları, artan vergi yükü ve hiç de denetim altına alınmayan fiyat artışları kitlelerin yoksullaşmasını daha da artırmaktadır.

Bakanın "Popülizm tuzağına düşmedik" laflarıyla savunduğu tercihler gerçekten bağlı olduğu hükümetin hangi sınıfa hizmet verdiğini açıkça ortaya koyuyor. Bir de "enflasyonla mücadele etmek zorunda olduğumuz için bu asgari ücretten fazlasını veremeyiz" masallarını da artık hiç kimse yutmuyor.

Bütün üretimi yapan, bütün zenginlikleri yaratan patronlar değil işçi sınıfıdır. Ama hükümet ve patronlar ceplerini doldurmakla ve lüks hayat yaşama peşindeler. Milyonlarca emekçi sefalet ve yoksulluk şartlarına düşmüştür, hiç de umurlarında değildir. Emekçi kitlelerinin ve yoksulların tek bir çaresi var: üretimden gelen güçlerini kullanarak bu sömürü düzenini yıkıp emekçilerin düzenini inşa etmeleridir. (04.01.26)

Emekçinin Gündemi

İşçi mücadelelerinin 2025'in özeti

Birgün gazetesi verilerine göre, 2025 yılında işçi sınıfının kemer sıkma siyasetlerine karşı yaptığı mücadeleler ve gösterdiği tepkiler.

Ocak ayında Polonez'den metal fabrikalarında işçiler yeni yılı direnişle karşıladı. Şubat ayında Antep Başpınar Organize Sanayi Bölgesi direnişin ateşiyle ısındı. 36 fabrikadan yüzlerce işçi BİRTEK-SEN'in örgütleyiciliğinde bir araya gelirken iktidar-sermaye işbirliği kentle teyakkuza geçti. Ankara Narlıhan'da Çayırhan Termik Santrali'nde çalışan işçiler, madenin özelleştirilmesine karşı kendilerini yeraltına kapattı. 7 Mart'ta DİSK'li kadınlar iş bırakarak yaşamı durdurdu. Emekçiler, adil ve demokratik ülke talepleriyle 19 Mart'tan itibaren meydanları doldurdu. Nisan ayında Petrol-İş'te örgütlü başta Tüpraş işçileri, üretimden gelen güçlerini kullanarak fabrikaları durdurdu. Tüm ülkeye yayılan zirai don yüzünden neredeyse her çeşit üretici ürününü kaybetti. Çiftçiler sigorta ödemelerinde ayrımcılık ve eksikliler nedeniyle mağdur edildi.

Mayıs ayında Amerikan sermayeli TPI Kompozit'te direniş başladı. İzmir'de Büyükşehir Belediyesi

iştiraklerinde çalışan binlerce işçi kentte yaşamı durma noktasına getiren grevlerine başladı.

Haziran KRT TV'de çalışan basın emekçileri, ödenmeyen maaşları için direniş başlatarak kazanım elde ettiler.

Temmuz ayında Kamu emekçisi ve emeklilerine 6 aylık enflasyon farkı kadar, sefalet düzeyinde zam yapıldı. Eti Maden İşletmeleri'ne bağlı dört farklı iş yerinden maden işçilerinin grevleri AKP'li Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan imzalı kararla yasaklandı.

Ağustos ayında 2025-2026 Dönemi Kamu Çerçeve Protokolü, 600 bin kamu emekçisinin hiçbir talebini karşılamadan imzalandı. Kamuda memur statüsünde çalışan emekçiler de 8 Dönem Toplu İş Sözleşmesi ile dayatılan düşük zamlar nedeniyle tüm ülkede eylem yaptı.

Eylül ayında OSMA Metal'den Suwen İç Giyim'e , SAG Hidrolik'ten Toros Tarım'a her işkolundan sayıları binleri bulan işçi hakları için fabrikalarda, grev çadırlarında ses yükselttiler.

Ekim ayında Tokat'ta aylarca maaşları ödenmeyen ve BİRTEK-SEN'de örgütlenerek haklarını isteyen yüzlerce işçi işten çıkarıldı, kentte direniş başladı.

Kasım ayında Kocaeli Dilovası Ravive Kozmetik'te 3'ü çocuk 6 kadın ve 1 erkek işçi, iş cinayetinde yaşamdan koparıldı. OYAK Erdemir'in alt taşeronu Ermaden, Divriği Demir üretim çalışmalarını durdurma kararı aldı. Alt taşeron Çiftay'a çalışan yüzlerce maden işçisi, işsiz bırakılmalarına karşı hakları için nöbet başlattı. Limak'ın Barcelona'daki Camp Nou inşaatında çalışan yüzlerce işçi, kaçak ve güvencesiz koşullara karşı eylem başlattı.

Aralık ayında emekçilerin yer almadığı bütçeye karşı ülkenin dört bir yanında eylem yapıldı. Tarihinde ilk kez açıklandığı an açlık sınırının altında kalan asgari ücret zammı tepki çekti. Metal iş kolunda MESS'in düşük zam dayatmalarına karşı ses yükseldi. Metal işçisi üretimden gelen gücüyle patronların dayatmalarına karşı itiraz etmeye çağırıyor.

Tabii ki yukarıda verilen örnekler işçi sınıfının her şeye rağmen elinden gelen oranda tepki göstermeye çalıştığını gösteriyor. Ama kesinlikle tüm bunlar hiç de yeterli değildir. Ümit ederiz 2026 yılında işçi sınıfı, tarihinde defalarca gösterdiği gibi, kitlesel bir şekilde eylemlere geçerek, üretimden gelen gücünü kullanarak hak ettiği ücretleri ve çalışma ile yaşam şartlarını elde eder. (05.01.26)

Emekliler tepki gösteriyor

Tüm Emekliler Sendikası'nın çağrısıyla, emeklilere verilmesi öngörülen gülünç emekli zamlarına karşı Türkiye'nin dört bir yanında eylem yapan emekliler, barınamadıklarının ve insanca yaşayacak ücret talep ettiklerini dile getirdiler.

Bu eylemleri esnasında attıkları bazı sloganları durumu çok iyi özetliyor:

“Birleşe birleşe kazanacağız”,
“Saraya bol kepece emekliye yok bütçe”,
“Direne direne kazanacağız”.
Emekçiler eylemlerinde geçine-mediklerini ve insanca yaşayacak zam istediklerini

ısrarla dile getirdiler. Ayrıca “tüm emeklilere derhal 20.000 TL seyyanen zam yapılsın. Bu artış, kök artış oyunlarına kurban edilmeden tüm emekli aylıklarına eşit biçimde yansıtılsın” diye haykırdılar. “En düşük emekli aylığı, yeni işe başlayan memur aylığına eşitlensin. Enflasyon kayıpları tam olarak telefı edilsin, refah payı eklensin. Sağlıkta soyguna son verilsin: katkı payları, muayene ücretleri ve ilaç farkları kaldırılsın. Emekliler ve dar gelirli kişiler için barınma ve kira desteği sağlansın, kamusal sosyal konutlar derhal hayata

geçirilsin. Emeklilerin ve emekçilerin örgütlenme, ifade ve demokratik hakları üzerindeki tüm baskılar derhal sona erdirilsin.”

Bu örneklerde açıkça emeklilerin ne kadar öfkeli olduklarını gösteriyor. Balıkesir Tüm Emekliler Sendikası çağrısıyla Akçay Meydanında bir araya gelen emekliler, burada basın

ekonomik güvence olmalı” gibi sloganla idi.

Denizli’de Tüm Emeklilerin Sendikası Candoğan Parkında basın açıklaması yaptı. Sendika ve siyasi parti temsilcilerinin destek verdiği eylemde “Tüm emeklilere 20 bin TL seyyanen zam” sloganı öne çıktı.

Başka bazı önemli kentlerde de emekliler

Ankara'da emeklilerin protestosu

gerçekleştirdikleri eylemlerde hoşnutsuzluklarını ve öfkelerini ifade edip insanca yaşayabilecekleri emeklilik ücretleri talep ettiler. Ama emeklilerin tüm bu eylemlerine rağmen AKP

açıklaması yaptı. Attıkları sloganlardan birisi de “Geçinemiyoruz, insanca yaşanacak ücret istiyoruz” idi. Adana’da Devrimci Emekliler Sendikası, Emekliler Dayanışma Sendikası ve Tüm Emeklilerin Sendikası’nın çağrısıyla 5 Ocak Anıtı önünde bir araya gelen emekliler, kent merkezine yürüyüş düzenleyerek İnönü Parkı’nda basın açıklaması yaptı. Öne çıkan sloganlar: “Kırıntıları değil emeğimizin karşılığını istiyoruz”, “Kırıntılar değil, kazanılmış haklarımızı istiyoruz”; “Emeklilik yaşlılıkta

hükümeti bildiğini yapmaya devam edip emekçiler için sefalet emeklilik miktarları olan 18 bin 938 TL olarak kararlaştırıldı. Fakat yoğun tepkiler sonunda AKP hükümeti bu miktarı 3 gün sonra 20 bin TL’ye çıkarmaya karar verdi. Bu miktar da emeklilerle alay etmek anlamına geliyor. Emekliler hoşnutsuzluklarını sürdürüp eylemlerini devam ettiriyorlar. Ama işçi sınıfı, emekliler ve tüm emekçiler olarak hep birlikte eyleme geçebilirlerse kazanabilirler. (09.01.26)

Siyasetin Gündemi

Ekonomik durumun özeti, tek kelimeyle yoksulluk

5 Ocak günü beklenen emeklilik ücretleri açıklandı. Emekçiler, emekliler ve düşük gelirli haneler için “tasarruf” siyaseti sürerken diğer yandan patronlara verilen teşvikler ve vergi indirimleri devam ediyor.

Bu siyaset ekseninde hareket eden hükümet, resmi enflasyonun yüzde 30 ve gerçek enflasyonun yüzde 56 seviyelerinde (ENAG

rakamları) devam ederken açıklanan rakamlara göre emeklilere verilen zam ile emekli maaşları 18 bin 938 TL, SSK ve BAĞ-KUR emeklilerine yüzde 12.19 ve memur ve de memur emeklilerine yüzde 18.61’lik bir zam

uygun görüldü! Hatırlatmakta yarar var: dört hanelik bir aile için, açlık sınırı 30 bin 143 TL ve yoksulluk sınırı 98 bin 938TL’dir.

Hükümet “beklenen enflasyon”, “hedeflenen enflasyon” iddialarıyla 2024 yılında olduğu gibi 2025 yılında da asgari ücreti iki kez artırmadı. Yüksek enflasyon ve yüksek faiz oranlarında düşük ücretlerle geçinmeye çalışan kitleler hızlı bir şekilde yoksulluğa sürükleniyor. Özellikle de dar gelirli geçinebilmek için borçlanmak zorunda kalıyor. Hem ihtiyaç kredisi hem de kredi kartı

kullanmak zorunda kalanlar için yaşam şartları daha da zorlaştı. Maliye bakanı Şimşek’in göreve geldiği Haziran 2023’ten bu yana taksitsiz kredi kartı borcu 403 milyar liradan 1 trilyon 653 milyar liraya ulaştı. Kredi kartlarıyla yapılan harcamaların dörtte birini market ve gıda harcamaları oluşturdu.

İşçi sınıfına ülke

Maliye Bakanı Şimşek “enflasyonla mücadele” numaraları yapsa da bu feci gerçekleri ört bas edemiyor. İktidar siyasi baskıları artırarak yolsuzluk, rüşvet, casusluk iddialarına varan suçlamalarla kitlelerin dikkatini enflasyon, borç sorunu, feci işsizlik gibi konulardan başka yere çekmeye çalışıyor. Örneğin işsiz sayısı ocak ayında 11 milyon 476

binden kasım’da 11 milyon 890 bine fırladı. 2 bin 74 şirket kriz nedeniyle konkordatoya yöneldi. Bir yılda konkordato işlemleri 2 kattan fazla arttı. Ekonomik durumun ne kadar feci bir aşamaya

Trabzon'da emeklilerin protestosu

seviyesinde verilen payın bu dehşet verici oranlarda azaltılmasının tabii ki çok olumsuz sonuçları olacaktı ve de oldu. Tasfiye olunacak krediler içerisinde bireysel borçların oranı yüzde 40.8 düzeyine ulaştı ve 32.8 milyon kişinin ücretli olduğu bu ülkede 31.1 milyon kişinin kredi borçları oluştu.

İktidara yakın medya organları bile yüksek faiz ve finansmana erişim zorluklarının üretimi boğduğunu manşetlerine taşıdı. Durum o kadar kötüleşti ki iktidar yanlısı Yeni Şafak ve Sabah gazeteleri bile bazı eleştiriler yapmak zorunda kaldılar!

geldiğini görebilmek için işsizlik oranlarına, ücretlerin ve emeklilik maaşlarının nasıl eridiğine, borçlanan ve borcunu ödeyemeyecek duruma düşen, 5 milyon civarında gencin işsiz kalıp parasızlıktan dolayı evin dışına bile çıkamayacak duruma düşmesine baktığımızda ekonomik çöküşün geldiği seviye hakkında bir fikir edinebiliriz.

Artık, “yarınlar çok güzel olacak, “yeter ki seçimler olsun” gibi boş vaatlerle kendimizi aldatmayıp işçi sınıfı olarak harekete geçip üretimden gelen gücümüzü kullanmasını bilelim. (09.01.26)

Siyasi hesaplaşmalar: 1200'lük listeden 400 kişi tutuklandı

Birkaç hafta önce HaberTürk yayın müdürü Mehmet Akif Ersoy'un da aralarında bulunan kamu oyunda ön plandaki kişiler haberlerin birinci sayfalarında yer almaya devam ediyor. Örneğin yine 7 Ocak gününün baş sayfalarında alan haberlerde, Birgün gazetesinde, "aralarında oyuncu Doğukan Güngör, menajer Halük Şentürk ve "Ciciş Kardeşler"den Ceyda Ersoy'unda bulunduğu 23 kişi uyuşturucu soruşturması kapsamında adliyeye sevk edildi. Güngör ifadelerinin alınmasının ardından serbest bırakıldı. Ünlülere yönelik yürütülen uyuşturucu soruşturması kapsamında pazartesi günü gözaltına alınan ve dün AdliTıp Kurumu'nda uyuşturucu testi yapılan 23 isim Çağlayan Adliyesi'ne sevk edildi. Şov bizim önde gelenlerden 23 kişinin uyuşturucu kullanmalarıyla tutuklandılar."

Bazı uzmanlar, toplumda birinci planda yer alan HaberTürk ve Can Holding patronlarının ve önde gelen personelleri ile futbol dünyasındaki önemli kulüp başkanları da dahil ön plandaki hakem ve diğer personeli kapsayan ön plandaki kişilerin tutuklanmaları şimdiye kadar

görülmemiş olaydır açıklamaları yapıyorlar. Hatta bazı basın uzmanları, her ne kadar ön planda gördüklerimizin uyuşturucu kullanılması ve uyuşturucu ticareti olarak ve de yasa dışı bahis oyunları olarak basında yoğun bir şekilde yer alsa da esas meselenin başka önemli bir gerçeği sakladığından bahsediliyor. Bu söz edilen uzmanlar esas meselenin, iktidar çevrelerinde Erdoğan sonrası dönemin başına kimin geçeceği kavgasını içeriyor. Yoksa bu uyuşturucu ve yasa dışı bahis olayları uzun zamandan beri bilinen olaylardır.

Tüm bu tutuklamalar iktidar içindeki pastayı paylaşma kavgasının yaşandığını gösteriyor. İktidar CHP'nin güçlenmesinin (özellikle Mart 2024 belediye seçimlerinde) ardından baskı siyasetini artırmaya başladı ve 19 Mart 2025'te İstanbul belediyesi Başkanı İmamoğlu ile diğer bazı CHP belediye başkanları ile CHP üyelerinin tutuklanmaları ve cezaevlerine gönderilmeleriyle CHP sorununa geçici de olsa "bir çözüm" buldular.

Bazı uzmanlar esas meselenin Erdoğan ailesinin, Erdoğan'dan sonra başa Bilal Erdoğanı getirmekte kararlı olduklarından

kaynaklandığına vurgu yapıyorlar ve özellikle şimdiki Dış işleri bakanı Hakan Fidan'ın Erdoğan'dan sonra koltuğa oturmak istemesinden kaynaklandığından olduğunu söylüyorlar. Yine bu konuda son örnek olarak Bilal Erdoğan başkanlığında İstanbul'da tertiplenmiş olan Gazze yürüyüşünü örnek veriyorlar. Ne hikmetse bu büyük yürüyüşte ne Hakan Fidan, ne Bayraktarı ne de meşhur damatı göremedik. Bu hiç de rastlantı değildir diye açıklanıyor.

Tüm bu söylenenler yakında ortaya çıkmaya başlayacaktır. Bu konuda açıkça kesin bir şey söyleyemezsek de AKP hükümetinin kitleler seviyesinde, ona eskiden oy veren kesimler de dahil, itibarını tamamen kaybettiğini söyleyebiliriz. İşte bu nedenle de AKP iktidarı önümüzdeki dönemde baskılarını daha da arttırıp, göz dağı vererek iktidarda kalmaya çalışacaktır. Ama korkunun ecele faydası yoktur! (09.01.26)

Uluslararası Gündem

Venezuela

Emperyalizm emirleri yerine getiren bir rejim istiyor

Venezuela devlet başkanının kaçırılmasının ardından Trump hedefini açıkça ortaya koydu: “Oraya yerleşip işleri biz yöneteceğiz... En büyük petrol şirketlerimizi oraya yerleştireceğiz ve Venezuela için para kazanacağız.”

Uluslararası Enerji Ajansı'na göre, Venezuela toprakları 300 milyar varilden fazla petrol barındırıyor, bu da dünya rezervlerinin %17'sine denk geliyor ve Trump'ın iştahını kabartmaya yetiyor. Büyük petrol şirketleri 20. yüzyılın büyük bir bölümünde bu servetten faydalanabildiler. 1975 yılında, Chavez ve Maduro'dan çok önce, dönemin Venezuela cumhurbaşkanı, Libya, Cezayir ve Irak gibi diğer devletlerin izinden giderek, imtiyazları ve tesisleri devralan bir ulusal şirket kurdu: Petróleos de Venezuela (PDVSA). Bu, müzakere edilen bir işlemi ve Amerikan şirketleri büyük ölçüde tazmin edildi, ancak bu işlem, o zamana kadar ülkede mutlak egemenlikle hareket eden bu şirketlerin mutlak gücüne son verdi. Daha sonra, 1999'da Chavez iktidara geldiğinde, bu şirketler, özellikle Orinoco havzasında, petrolün doğrudan işletilmesinde büyük ölçüde eski yerlerini geri aldılar. Chavez, bu şirketlere devletin çoğunluk denetimini dayatmak istedi, ancak ConocoPhillips ve ExxonMobil bunu reddetti. Bu şirketler 2007'de ülkeden ayrıldı ve buradaki mallarına el konuldu, Chevron ise kaldı. Chavez daha sonra PDVSA'nın siyasi kontrolünü ele geçirdi ve ilk kez petrol gelirleri devlet tarafından en yoksul kesimin beslenmesi, sağlık ve eğitim ihtiyaçlarının karşılanması için kullanıldı. Chavez ve Maduro'nun

politikası, kapitalizmi sorgulayan “sosyalist” bir politika olmaktan uzak, Amerikan emperyalizminden bağımsızlığını ilan etmekle sınırlıydı. Rejim bunun için Küba, Evo Morales'in Boliviya'sı ve son olarak Çin ile ittifak kurdu. Ancak, Chavez yanlısı liderlerin milliyetçiliğine rağmen, ABD'nin Venezuela'daki varlığı hiç sona ermedi. Yaptırımlara rağmen bir istisna uygulanan Chevron şirketi, ulusal PDVSA şirketi ile yaptığı ortaklık kapsamında, şu anda dört petrol yataklarında ve açık deniz gaz sahalarında günde 150 ila 200 bin varil üretim yapmaktadır. Amerikan grubu, bölgede 3 bin çalışanı bulundurmaktadır. Son zamanlarda Venezüella yetkilileri, ABD'ye varlıklarını güçlendirmeleri için tekliflerde bulundu.

Ancak Trump, kendisine göre çok uzun süredir ABD'ye karşı direnen bir devletin iradesine ve kararlarına bağımlı olmak istemiyor. Maduro'nun kaçırılmasını düzenlemek için Trump, giderek diktatörleşen iktidarının popülaritesinin düşüklüğüne güvenebildi. Basın, rejimin yolsuzluğundan sürekli bahsediyor. Yolsuzluk gerçekten var, ancak ABD'nin müttefiki olan komşu rejimlerdeki yolsuzluklarla aynı düzeyde. Petrolün devlet gelirlerinin %90'ını oluşturduğu bir ülkede, 2014'te dünya piyasalarında yaşanan düşüş, ardından 2015'te getirilen ve 2017'de Trump tarafından daha da sertleştirilen ABD cezaları, neredeyse ambargo ve PDVSA'nın varlıklarının dondurulması felaketle sonuçlandı ve özellikle hiperenflasyon ve yoksulluğun patlamasına neden oldu.

Trump, “Geçiş mümkün olana kadar Venezuela'yı kontrol

edeceğiz” dedi. Ancak, herkesin sürprizine, aşırı sağcı ve yakın zamanda Nobel Barış Ödülü'nü kazanan Maria Corina Machado'yu, en önemli siyasi destekçisini bir kenara bıraktı. Chavist başkan yardımcısı Delcy Rodriguez ile bir anlaşma yaptığını ve onun işbirliği yapmayı kabul ettiğini söyledi. İlk başta “saldırıcı, egemenliğin ihlalini” kınayan ve Maduro'nun ülkenin tek cumhurbaşkanı olduğunu savunan Rodriguez, daha sonra söylemlerini yumuşattı, “işbirliği gündemi”nden bahsetti ve ABD ile “dengeli ve saygılı” bir ilişki çağrısında bulundu. Maduro'yu tutuklamak mümkün oldu, ama sonra ne olacak? Venezuela gibi bir ülkeyi uzaktan yönetmek çok daha zor ve şimdilik Trump, daha iyisi olmadığı için, mevcut yönetici kadroyu kullanmaya karar vermiş gibi görünüyor, ancak onlara silah dayamış durumda. Delcy Rodriguez, şimdiye kadar Chavez ve Maduro rejimini destekleyen ayrıcalıklı kesimin desteğini alabilir. Özellikle PDVSA, dağıtım ağları ve özel şirketlerin kilit pozisyonlarına yerleştirilen yüksek rütbeli askerler, işbirliği karşılığında ayrıcalıklarını koruyacaklardır.

Venezuela burjuvazisi ve ülkeyi terk eden yaklaşık 8 milyon Venezuelalı'nın bir kısmı, Maduro'nun kaçırılmasından şüphesiz memnuniyet duymaktadır. Ancak giderek sertleşen bir diktatörlük altında yaşayan halkın çoğunluğu, Trump'ın komşu Kolombiya'nın sol hükümetini ve Küba'yı yeni askeri müdahalelerle tehdit ettiği bir ortamda, ABD'den herhangi bir iyileşme bekleyemez. (LO, 07.01.26)

Yayılan bir isyan

28 Aralık'ta Tahran'daki küçük esnafın greviyle başlayan yeni bir rejim karşıtı protesto dalgası İran'da yayılmaya devam ediyor, birçok şehri etkiliyor ve çeşitli toplumsal kesimleri içine alıyor.

Eylül ayında İran'a yönelik uluslararası yaptırımların, özellikle de petrol ambargosunun yeniden yürürlüğe girmesi, İran'ın para birimi riyalin düşüşünü hızlandırarak, zaten %50'nin üzerinde olan enflasyonu daha da kötüleştirdi. Uzun süredir gıda ve kira sıkıntısı, su ve ilaç kıtlığı, elektrik kesintileri, geciken maaşlar ve yaygın yolsuzlukla boğuşan halk kesimleri bu hiperenflasyondan etkilenirken, küçük burjuvazi de büyük ölçüde bu durumdan zarar görüyor. Dolarla ödenen ithal ürünleri satın alıp İran'da satan tüccarlar boğuluyor. Böylece bir cep telefonunun fiyatı birkaç gün içinde iki katına çıktı. Rejimin son açıklamaları, merkez bankası tarafından riyalin değerinin düşürülmesi, tercihli döviz kuru sağlayan kotaların azaltılması, benzin fiyatlarının artırılması, ancak ordu ve polis için tüm harcamaların sürdürülmesi öfkeye neden oldu. Rejimin politikasını protesto etmek için dükkanlarını kapatan tüccarlar, "Kadın-hayat-özgürlük" hareketinden üç yıl sonra yeni bir isyan dalgası başlattı.

Protestolar çok kısa sürede öğrencilere, ama özellikle de ülkenin batısındaki onlarca orta büyüklükteki şehirdeki halk kesimlerine yayıldı. Ayatollah Khamenei'yi hedef alan "Diktatöre ölüm" sloganına, "Hepimiz birlikteyiz, korkmuyoruz" veya rejimin

pahalı dış askeri müdahalelerini protesto etmek için "Ne Gazze, ne Lübnan, hayatımı İran için feda ederim" sloganları eklendi. Sosyal medyada, göstericilerle polis arasında çıkan çatışmaları, karakollara ve polis araçlarına yapılan saldırıları gösteren çok sayıda video dolaşıyor. Bazı besiciler, yani halk mahallelerini denetleyen milisler, saldırıya uğradı, hatta öldürüldü, diğer göstericiler ise "Polisler bizimle" sloganları attı. Bazı şehirlerde polisin gerçekten de onların tarafına geçtiği görülüyor. Rejime karşı isyanlar yıllardır devam ediyor ve işçi grevleri sık sık yaşanıyor, ancak bu seferki isyanın yeniliği, 1979'dan beri molla rejiminin temel direklerinden biri olan Çarşı'nın da isyana katılması. Çarşı, devlet aygıtında ve yurt dışında, Batı ülkeleri de dahil olmak üzere, çok sayıda bağlantısı olan zengin burjuvaları, çekiçle örs arasında sıkışmış küçük esnafla bir araya getiriyor. Bu küçük esnafın rejim için varoluşsal bir tehdit oluşturduğunun farkında olan Cumhurbaşkanı Pezechkian, onları yatıştırmaya çalışarak merkez bankası başkanını görevden aldı ve "meşru talepler"den bahsetti. 4 Ocak'ta, ortalama maaşın 170 avro olduğu ülkede her vatandaşa ayda 6 avroya eşdeğer bir prim verileceğini vaat etti. Ancak aynı zamanda polise müdahale emri verdi: yüzlerce kişinin tutuklanmasının yanı sıra, yaklaşık otuz kişi öldürüldü. Bu baskı, Trump'ın İranlı liderlere "Eğer protestoculara ateş ederseniz, ABD onların yardımına koşacaktır. Biz hazırız, silahlıyız ve müdahaleye hazırız" demesi için bir bahane oldu. "

İran halkının çektiği acılardan en büyük sorumlu olan emperyalizmin liderinin, isyancıların kurtarıcısı olarak poz kesmesi için sınırsız bir sinizm gerekiyor. Haziran ayında Amerikan ve İsrail hava kuvvetlerinin İran'ın nükleer tesislerini hedef alıp bilim adamları ve askeri yetkilileri öldürmesiyle görüldüğü gibi, Amerika'nın İran'a müdahale etmesi elbette mümkün.

Bu bombardımanlar rejimi zayıflatmaya katkıda bulundu. Ancak böyle bir operasyon gerçekleşirse, İran halkına yeni felaketler getirecektir. 2003'te Irak'ta olduğu gibi, İran'da bir arada yaşayan çeşitli milletler arasındaki ayrılıkçı güçleri besleyerek ülkenin parçalanmasına yol açabilir. İran Yüksek Güvenlik Konseyi Başkanı Ali Larijani, Trump'ın tehditlerine yanıt olarak bunu şöyle ifade etti: İslam Cumhuriyeti'nin düşüşü "tüm bölgeyi daha derin bir kriz ve istikrarsızlığa sürükleyebilir". 1979'da Humeyni'nin molla'ları tarafından ele geçirilen halk ayaklanmasıyla devrilen monarşinin yeniden kurulması ise, bir diktatörlüğün yerine başka bir diktatörlüğün geçmesi anlamına gelir. Bazı Amerikan yanlısı medya kuruluşları, devrik Şah'ın ABD'de yaşayan oğlu Reza Pahlavi'yi öven sloganların atıldığını bildirirken, birçok gösterici "Zalim, Rehber veya kralı devirin" diye bağırıyor.

Kaderlerini değiştirecek yolları ve hedefleri net olarak bilmiyor olsalar da, bu göstericiler binlerce kez haklılar. (LO, 07.01.26)

Solun politikası tarafından hazırlanan aşırı sağın başarısı

7,2 milyon oy ile %58 oranında oy alan José Antonio Kast, eski sol hükümetin Çalışma Bakanı Jeannette Jara'yı 5,2 milyon oy (%42) ile büyük farkla geride bıraktı.

Trump hükümeti ve Arjantin Cumhurbaşkanı Milei, kendi fikirlerine yakın bir kişinin seçilmesini hemen selamladılar. Kast aşırı sağcıdır, Nazi Partisi üyesi eski bir Wehrmacht askerinin oğludur ve tüm ailesi Pinochet rejimiyle bağlantılıdır. 2017'de ilk seçim deneyimi sırasında, bu rejimin devamlılığını savunmuş, hatta hapisteki diktatörlük döneminin işkencecilerini affetmekten bahsetmişti. Ardından 2019'daki toplumsal patlamayı “suçlu” olarak nitelendirmişti.

İspanya'daki aşırı sağcı Vox hareketi ve Arjantinli Milei ile bağlantılı olan Kast, kürtaj, “cinsiyet teorisi” ve genel olarak kadın haklarına karşı tavır aldı. Bu seçim kampanyasında Kast, eski diktatörlüğe olan sempatisini bir kenara bırakarak kampanyasını suçla ve mültecilerle mücadele üzerine odakladı. El Salvador'un otoriter cumhurbaşkanı Nayib Bukele'nin 40.000 mahkumun hayvanlar gibi kafeslere kapatıldığı dev hapishanesini hayranlıkla gezdi. Göçmenlerin toplu olarak sınır dışı edileceğini vaat etti, kuzey sınırına tel örgüler ve hendekler kurulmasından bahsetti. Kamu bütçelerinde ciddi kesintiler yapacağı konusunda uyarıda bulundu.

Ne yazık ki birçok ülkede olduğu gibi, Şili'de de gerici fikirler yaygınlaşıyor. Ancak solun yenilgisinin nedeni, esas

olarak solun kendisinde aranmalıdır. Solun adayı Jeannette Jara, Komünist Parti üyesidir. Sağ, Jeannette Jara'nın burjuvaziyi korkutacak hiçbir yanı olmamasına rağmen, onu “kızıl” korkusunu körüklemek için kullandı. Merkeze kadar uzanan bir koalisyonun başında olan Jara, bir röportajda, seçilirse parti üyeliğini askıya alacağını bile açıklamıştı. Öte yandan, halkın gözünde Jara, 2019'daki sosyal ayaklanmanın ardından seçilen ve tüm beklentileri boşa çıkaran önceki hükümetin devamlılığını temsil ediyordu. Gerçekten de bu hükümet altında hiçbir şey değişmedi: yoksulluk azalmadı ve konut krizi daha da büyüdü. Halkın nefret ettiği ve protestocuların kaldırılmasını talep ettiği bireysel yatırımlı emeklilik sistemi bile hâlâ yürürlükte. Finans gruplarının yararına olan bu sistem, Pinochet diktatörlüğü tarafından getirilmişti.

Bu seçimlerde sol, siyasi tartışmanın büyük ölçüde ana akım medya ve aşırı sağın öne çıkardığı konular, yani göç (özellikle Venezuelalı göçmenler) ve suç üzerine odaklanmasını kabul etti. Jeannette Jara, medyayı “toplumsal bir korku yaratmakla ve insanların fikirlerini kontrol etmekle” suçladı, ancak bu akıma uydu. Kast ile yaptığı son büyük televizyon tartışmasında, “komünist” aday da aynı çizgide yer aldı ve seçilmesi halinde, görevinin ilk yüz gününde yüz büyük polis operasyonu düzenleyeceğini ve beş yeni hapishane inşa edeceğini önerdi. İşçi sınıfının büyük bir kısmı için

felaket olan konut krizi konusunda, iki aday da “çözüm” üzerinde anlaştılar: yasa dışı yerleşimleri zorla sona erdirmek. 2019'daki toplumsal ayaklanma, çözümü olmayan ailelerin büyük arazileri işgal etmesiyle devam etmişti. Bugün Şili'de yaklaşık 1.500 “yasa dışı” arazi işgali var, bu da Aralık 2019'a göre %50'lik bir artış anlamına geliyor. Bu konuda, seçimlerden birkaç gün önce, sol hükümet hangi tarafta olduğunu gösterdi. Arazi sahiplerinin talebi üzerine, Valparaiso'nun güneyindeki San Antonio kenti yakınlarındaki bir tepede 215 hektarlık özel araziye işgal eden 4.000 ailenin tahliyesine karar veren mahkemeyi sol hükümet kabul etti. 2019'dan sonra buraya gelen aileler, kırk kadar kooperatif kurmuş ve başlangıçta bir gecekondu mahallesi olan bu yer, yavaş yavaş 14.000 nüfuslu gerçek bir şehir haline gelmişti. Bunun üzerine hükümet, mülk sahiplerine tazminat ödeyerek yüz hektarlık bir alanı kamulaştırdı ve daha sonra buradan tahliye edilen ailelerin bir kısmı için konutlar inşa etti. 2019'daki halk hareketinin Boric hükümetinin kurulmasıyla sonuçlanmasının ardından, iktidardaki sol, halkın özlemlerini çıkmaza soktu ve aslında sağa ve diktatörlüğü özleyenlere yol açtı. Bugün, halk hareketi yeniden canlanırsa, bu tür sahte dostlardan kesinlikle uzak durmalı ve ülkenin gerçek sahiplerine karşı koyarak iktidarı ele geçirmek için gerekli araçları sağlamalıdır. (LO, 17.12.25)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Kasım 1918, Alman devrimi

Kasım 1918'de Alman devrimini patlak verdiğinde, bu, Ekim 1917'den beri gelişmiş bir ülkede devrim olmasını ümit eden Rus proleterleri için iyi bir haberdi. Bolşevikler için devrim yayılmalıydı, aksi takdirde burjuvazi tarafından boğulacaktı. Avrupa'nın en sanayileşmiş ülkesi olan Almanya'da, Marksist gelenek birçok işçiyi etkisi altına almıştı.

1912'de Sosyal Demokrat Parti (SPD) bir milyon üyeye sahipti, sendika konfederasyonu 2.5 milyon çalışanı örgütlüyordu ve seçmenlerin %34'ü 110 SPD milletvekilini parlamentoya göndermişti. Elbette, SPD artık Bismarck'a meydan okuyan devrimci parti değildi ve seçimlerdeki başarıları, kadrolarının bir kısmının egemen siyasi sisteme uyum sağlamasına yol açtı. Bu da, Fransız sosyalistler gibi, Ağustos 1914'te savaş kredilerini oylamalarına ve taraf değiştirerek işçileri emperyalist katliama sürüklemelerine neden oldu.

SPD'nin ihaneti

SPD, savaş kredilerini oylamaya karşı çıkan milletvekillerini oylamaya zorladı. Aralık ayında, milletvekili Karl Liebknecht bu disiplini bozdu: siperleri kazmak için cepheye gönderildi. SPD'nin kurucularından birinin oğlu olan askeri karşıtı Liebknecht, Rosa Luxemburg, Clara Zetkin, Leo Jogiches ve Franz

Mehring ile birlikte savaşa karşı çıktı. Birlikte, antik Roma'ya meydan okuyan kölenin adını taşıyan Spartakus Birliği'ni kurdular. Sloganları şuydu: "Asıl düşman ülkemizde." SPD'nin sendika konfederasyonu içinde de aynı hareketlilik yaşandı: Richard Müller gibi savaşa karşı çıkan militanlar, fabrikalarda etkili olan devrimci delegeler ağını kurdular.

1914'te milliyetçi ateş hakimdi. 1915'te kadınlar pahalı yaşam koşullarını protesto etmek için gösteri düzenledi. 1 Mayıs 1916'da Spartakistler savaşı protesto etmek için gösteri çağrısı yaptı. Üniformalı Liebknecht, "Kahrolsun savaş! Kahrolsun hükümet!" diye bağırdı. Göstericiler polisle çatıştı, Liebknecht zorla çalıştırma kampına gönderildi. SPD'yi yöneten Karl Kautsky, politikasında barışçı bir dönüşüm olmazsa işçiler ve askerlerin Spartakistlere katılacaklarını yazdı. Ocak 1917'de Ebert ve Scheidemann ile birlikte SPD yönetimi, tüm muhaliflerini partiden ihraç etti.

Bunun sonucunda, SPD liderleri kadar devrime karşı olan Bernstein ve Kautsky'nin liderliğindeki Bağımsız Sosyalist Parti (USPD) kurulur, ancak bu partiye devrimci delegeler ve Spartakistler de katılır.

28 Ocak 1918'de, devrimci delegelerin çağrısı üzerine 400.000 Berlinli işçi savaşa karşı greve gider. Grev Kiel, Hamburg ve Köln'e de sıçradı. Grevi sona erdirmek için Ebert ve Scheidemann grev komitesine kendilerini seçtirdiler.

Cephe çöküyor

1918 yılının Eylül ayı sonunda, askeri yenilgiler artarken, genelkurmay savaşı kazanamayacağını anlıyor. Ateşkes gerekiyor, ancak yenilgiyle bağlantılı olmak istemiyor. General Ludendorff, SPD'ye başvuruyor ve ona hükümette yer teklif ediyor. Ordu daha sonra sivillerin, özellikle de SPD'nin kendisine ihanet ettiğini ilan eder.

Ekim başında, 1917'de Fransa ve İngiltere'nin yanında

İşyan eden filo, Ekim 1918.

savaşa giren ABD Başkanı Wilson'a bir ateşkes önerildi. Wilson taleplerini artırdı ve ancak 28 Ekim'de SPD ilk kez hükümete katıldı.

Denizcilerin ayaklanması

Ancak amiraller, onur için son bir çarpışma istiyorlar. Denizciler bunu reddediyor. 29 Ekim'de, Wilhelmshaven yakınlarında iki gemide isyan çıkıyor. Subaylar durumu kontrol altına alıyor, bin kadar denizciyi tutukluyor, ancak son bir çarpışma yaşanmıyor. 50.000 denizci ve 30.000 tersane işçisinin bulunduğu Kiel deniz üssünde, denizciler yoldaşlarını kurtarmak istiyorlar. Bastırılan bir gösterinin ardından, kendi konseylerini seçiyorlar. İşçiler de aynısını yapıyor. Denizciler serbest bırakılıyor. Onları bastırmak için gönderilen askerler, denizcilerle dostluk kuruyor. 3 Kasım'da Alman devrimi başlamış oluyor. Burjuva bir bakan ve SPD kadrosu Gustav

Noske, Berlin'den Kiel'e gönderiliyor: Noske, denizciler ve askerler konseyinin başına seçiliyor, ardından kontrolünü ele geçirdiği şehrin valisi oluyor. Ancak denizciler ülkeye yayılıyor ve askerler ve işçiler konseylerini çoğaltıyorlar. Limanlardan başlayarak Ruhr bölgesine yöneliyorlar. 4 Kasım'da Stuttgart'ta işçi konseyi ateşkes anlaşmasını imzalamaya hazır olduğunu açıklıyor. 6 Kasım'da Almanya'nın kuzeybatısı konseylerin eline geçiyor. 7 Kasım'da Münih'te Kurt Eisner

Bavyera Konsey Cumhuriyeti'ni ilan ediyor. 8 Kasım'da sıra Saksonya, Hessen, Frankonya ve Württemberg'e geliyor. Metz ve Strazburg'da da konseyler kurulur.

Devrim Berlin'e ulaşıyor

9 Kasım'da Berlinli işçiler kamu binalarını işgal ediyor. Askerler işçilerle dostluk kuruyor. Saat 11'de Şansölye Max von Baden imparatorun tahttan çekildiğini duyuruyor ve görevini Ebert'e bırakıyor. Ebert şöyle diyor: "Devrimi istemiyorum, onu günah kadar nefret ediyorum." Spartakistleri geride bırakmak isteyen sosyal demokrat arkadaşları Scheidemann, saat 14'te Birinci

Hindenburg ve ordunun Spartakistlere karşı desteğini alıyor. Ordunun bir kısmı güvenilir bulunmadığından, ordu subaylar, maceracılar ve aşırı sağcı öğrencilerden oluşan gönüllü birlikler kuruyor.

Grevler patlak veriyor. Grevleri önlemek için, 15 Kasım'da SPD sendika konfederasyonu patronlarla sekiz saatlik çalışma günü, fabrika sendikalarının tanınması ve toplu sözleşmelerin kabulünü öngören bir anlaşma yapıyor.

Troçki'nin 1919'da yazdığı gibi: "Savaş patlak verdiğinde ve tarihsel olarak en büyük zorluğun zamanı geldiğinde, resmi örgüt [SPD] proletaryanın burjuva devlete

Kasım 1918'de Berlin'deki isyancılar.

Alman Cumhuriyeti'nin kurulduğunu ilan ediyor. Saat 16'da Liebknecht, Özgür Sosyalist Cumhuriyeti ilan ediyor ve bunun için mücadele çağrısı yapıyor.

Ebert, işçileri aldatmak için Rusya'da olduğu gibi halk komiserleri konseyi adını verdiği bir SPD-USPD hükümeti kuruyor. Devrimci delegeler, işçileri devrimci bir hükümet kurmak için konseyler seçmeye çağırır. Ancak acilen toplanan konseyler kongresindeki 3.000 delegenin çoğunluğu SPD'ye bağlı kalıyor. Ve Ebert'e güven oyu veriyorlar. Ebert, Mareşal

karşı mücadele örgütü olarak değil, devletin yardımcı organı olarak hareket ettiği ve tepki verdiği ortaya çıktı. (...) İşçi sınıfı hareketsiz kaldı (...). Savaşın acıları (...) bu hareketsizliği sona erdirdi. (...) Ancak proletarya, mücadele

örgütünden yoksun kaldı." İşçiler, askerler ve denizciler monarşiyi yıktılar. Ancak SPD'yi memnun eden burjuva cumhuriyetinden daha fazlasını istiyorlar. Bu yönde girişimlerde bulundular, ancak eylemlerini koordine edecek devrimci bir parti yoktu. Gerçekten örgütlü tek parti SPD idi. Marx ve Engels'in 1875'te işçi sınıfının kurtuluşu için kurulmasına yardım ettikleri bu parti, 1914 ile 1918 arasında burjuvazi ve ordunun işçi devrimine karşı dayanabileceği tek parti haline gelmişti. (LO, 21.11.18)

Güncel... Güncel... Güncel...

Nijerya: Trump'ın Haçlı Seferi

25 Aralık'ta Amerikan ordusu, Nijerya'nın kuzeybatısındaki bir cihatçı grubu bombaladı ve Donald Trump, bunu, dünyanın her yerindeki Hristiyanları koruyan modern bir haçlı olarak kendini göstererek haklı çıkardı.

ABD'nin Afrika komutanlığı, ABD savaş gemisinden atılan füzelerin görüntülerini hemen yayınladı ve Trump, sosyal medya hesabından “ölü teröristler dahil herkese mutlu Noeller” diledi. Trump, daha önce “Hristiyanlara” karşı zulüm yapanları her yerde hedef alacağını açıklamıştı. Operasyonun ertesi günü “Bu akşam bedelini ödediler” diyerek sevincini dile getirdi. Nijerya hükümetinin yorumu ise biraz farklı.

Dışişleri Bakanı, operasyonun Nijerya ve ABD orduları arasında “belirli bir dinle ilgisi olmayan” ortak bir operasyon olduğunu açıkladı. Aslında, Trump, orta çağdan kalma sözleriyle, esas olarak Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunuyor.

Nijerya'nın kuzeyi uzun süredir kaçırma eylemlerini ana gelir kaynağı olarak gören silahlı grupların hedefinde.

Güney Afrika ile Sahra altı Afrika'nın en büyük ekonomik gücü olmak için çekişen ve petrol kaynakları sayesinde kıtanın en zengin ülkesi olan Nijerya'da, bu bölge diğer bölgelere göre daha da ihmal edilmiş durumda. Köylüler, çok sayıda silahlı grup tarafından

Amerika'nın Nijerya'yı bombalamasının ardından.

gasp edilerek, ölçülemez bir sefalet içinde yaşamaktadır. Bir zamanlar Boko Haram cihatçılarının kalesi olan bu bölge, ancak soyguncular ve yol kesenlerin motivasyonları dini nedenlerden çok daha öteye geçmektedir. Kaçırma ve fidye talep etme işleri oldukça yaygın. 28 Aralık'ta, Plateau eyaletinde seyahat eden yolcular kaçırıldı ve 880 avro fidye talep edildi. Bu uygulamalar artık Nijerya'nın orta ve güney bölgelerine de sıçramış durumda, öyle ki geçen Kasım ayında ülke genelinde olağanüstü hal ilan edildi. Terörist gruplarla mücadele,

Trump'ın Nijerya hükümetini dize getirmek için kullanan bir bahane. Kasım ayı başında, hükümeti Hristiyanların öldürülmesine göz yummakla suçlayarak askeri müdahaleyle tehdit etmişti. ABD ile Nijerya arasındaki işbirliği adı altında, bir gözetleme uçağı sürekli olarak ülkenin

üzerinde uçarken, gördüğümüz gibi, Gine Körfezi'nde bulunan Amerikan gemileri ateş açmaya hazır bekliyor.

Bu askeri konuşlanma, ülkeyi kemiren ve giderek artan haydutluğa hiçbir etkisi yok, ancak Nijerya hükümeti üzerinde

sürekli bir baskı oluşturuyor. Bu durum, ABD'nin Afrika'daki artan etkisiyle de bağlantılıdır. ABD'nin Demokratik Kongo Cumhuriyeti'ndeki maden kaynaklarını ele geçirmek için müzakerelere dahil olması da bu konudaki bir başka önemli gelişmedir.

Bunun ötesinde, bu durum Trump'a, dünyanın dört bir yanındaki liderlere ve halklara, istediği zaman istediği yeri bombalayabileceğini ve bunu yapmaktan çekinmeyeceğini göstermek için yeni bir fırsat sunuyor. (LO, 31.12.25)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 50 TL / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 200 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 400 TL / 10 € / 8 £.